

Kétség és Ámulat ABAÚJVÁR-on 2. rész

A világnak tényleg Krisztus kell- ezt tapasztaltuk meg Abaúváron a ProChrist 2009. műholdas evangélizáció első négy napján, majd pedig egészen a hét végéig, mind a 8 estén keresztül. Mert az emberek minden este jöttek, hallgatták a bizonyágtételeket, énekeket énekeltek, és boldogan, feltöltekezve mentek haza. Jó volt a gondterhelt hétköznapok között azt látni, hogy ide nem azért jöttek, mert „kell”, mert „illik”, hanem mert jó nekünk itt együtt lenni- testvéri közösségben, szeretetben. Sokaknak az sem számított, hogy falugondnoki buszt kellett elkérni az önkormányzattól, vagy esetleg többször kell fordulni a kocsival, csak hogy mindenki ideérjen- nem, nem ez számított, hanem az IGE. Jó volt ezt megtapasztalni újra, 3 év elmúltával is, hiszen akkor úgy fejeztük be a 8 estét, hogy 3 év múlva újra megszervezzük, ha Isten is úgy akarta. És úgy akarta, mert Ő nem hagyja az övéit étlen- szomjan.

Valójában, aki akart, az fel tudott töltekezni, hiszen az Ige minden este szólt hozzánk, alaposan, részletesen megmagyarázva, majd pedig hívogatott is a kereszthez, hogy aki úgy érzi, az jöjjön Krisztus megváltói keresztyéhez, és adja át neki az életét. Szólt ez a németországi Chemnitzben, - ahol már a második este nem fértek be a 6200 fős arénába, és ahol külön sátrakat kellett felállítani kivetítőkkel, hogy senki se maradjon ki semmiből-, és szólt Abaúváron, ahol szerda estétől bárki előrejöhethetett a kivilágított kereszthez, és átérezhette, hogy Jézus hogyan tudja a mi bűnös életünket felemelni és átölelni. És hála Istennek voltak is, akik éltek a lehetőséggel. Voltak olyanok, akik csak megerősíteni szerették volna a Jézussal egybekötött életüket, de voltak olyanok is, akik először élték át azt, hogy Jézus engem is szeret, és értem is meghalt, és most elvette a bűneimet.

Hiszen nem más célt szerettünk volna ennek az evangélizációnak, mint azt, hogy egyesek megtalálják Krisztust, mások újra megtalálják, sokan pedig megerősödjenek a beléje vetett hitben. Az evangélizáció sikerét pedig nem a létszámban, az összköltségekben (kiadásban-bevételben) lehet lemérni, összehasonlítani, hanem lélekben. Hogy kinek-kinek milyen sokat adott ez a 8 este. Hogy megérte a fáradságot a résztvevőknek, a szervezőknek, mert a ráfordított idő és energia a lelkekben meghozza a gyümölcsét. Lehet, hogy nem ezen a héten, ebben hónapban, hanem majd évek múltával, de mi úgy érezzük, amit Isten ránk bízott, azt mi becsülettel elvégeztük- közösen, együtt.

A második négy estén is voltak vendégeink, akik szívesen szolgáltak közöttünk, és osztották meg gondolataikat, Istenbe vetett hitüket velünk, hallgatókkal, hogy ezáltal is erősödjünk.

Péntek este sajnos Jobbágy Éva nem tudta bizonyágtételét elmondani betegsége miatt, de nagybátyja, Jobbágy József miskolci lakos (de szívében pányoki) bizonyágot tett arról, hogy nincs más választása senkinek: csak Jézus. Itt nem segít senki és semmi, csak Jézus, aki hív, aki vár, ne szalasszuk el a döntést. Személyes példákkal és bibliai igékkel alátámasztva mondta el gondolatait, megjegyzéseit.

Majd pedig a közvetítés után a három gyülekezetünk fiataljaiból összekovácsolódott énekes csapat tett énekben bizonyágot, hogy milyen jó Istenhez tartozni.

Szombat este ért bennünket a legnagyobb öröm, hiszen aznap este voltunk a legtöbben, amiért különösen is hálát adtunk, hiszen az evangélizáció mellett egy másik célunk is volt az estével kapcsolatban: adományokat gyűjtöttünk a nepáli misszióba induló Victor családnak. Személyesen jöttek el hozzánk, hogy beszámoljanak arról, ami a hátuk mögött van (Isten Nepálba hívogató szava), és ami előttük van: az utazás, a pénzgyűjtés, a misszió. Jó volt

hallani, hogy Isten a mai napokban is mennyire nyilvánvalóan tud szólni Igéje és Szentlelke által, ha kinyitjuk fülünket és szívünket. Jó volt látni az elszántságukat, és a teljesen Istenre bízott életüket- de hát ezt nem is lehet másképp! Hála Istennek szépen gyűltek az adományok, amit hálás szívvel köszönünk az adományozóknak!

Az este még egy rövid színdarabot rejtegetett számunkra, amit a gyülekezeteink felsős hittanosai tanultak meg, és adtak elő, aminek címe: az X-es lány. Nagy lelkesedéssel készültek erre az előadásra, aminek meg is lett a haszna, hiszen nagy siker koronázta a sok munkát. Reméljük a szívekben nem csak a gyerekek arca és kedvessége maradt meg, hanem a darab lényege is: mindannyian X-esek (bűnösök) vagyunk, hiába takargatjuk, titkoljuk, ettől csak Jézus tud bennünket megszabadítani!

Vasárnap este „csak egy” bizonyágtevőnk volt, de úgy gondolom, hogy mondatai sokszor a velőnkig hatoltak. Bojtor István nyugalmazott lelkipásztor számolt be arról, hogy milyen volt a diktatúra éveiben Krisztus gyermekének lenni és hogyan lehetett Benne megmaradni. Nem volt könnyű, és adjunk most hálát azért, hogy most engedélyezik a szabad vallásgyakorlást, és nem kell félnünk a bebörtönzéstől, a büntetéstől, hanem nyíltan megvallhatjuk Jézusba vetett hitünk a templom falain kívül is!

Hétfő estére már nem hívtunk senkit sem „hivatalosan” bizonyágtevőnek, mégis Isten gondoskodott, hogy ez az este se legyen más, mint az előzőek. Hernádvécséről érkeztek keresztyén roma testvérek (akik előző estéinken is már eljöttek hozzánk), akik hangszerekkel és énekekkel dicsérték Istent. Olyan jó volt hallani, hogy az ő életüket is megváltoztatta Jézus, és nem a médiából jut el hozzánk a hír, hogy újabb verekedés, gyilkosság, betörés történt, amit „természetesen” romák követtek el. Itt volt az élő példa, hogy Isten előtt nincsenek nem-beli, nemzet-beli, nemzetiség-beli határok, Ő mindenkit egyformán szeret, és mindenki életét kész megváltoztatni!

Minden este a felnőttek mellett gyerekek is szép számban összegyűltek, akiknek a helyi óvodában rendeztünk be játszóházat, és a helyi szervezők közül minden este beosztottuk, hogy ki vállalja el a nem kis feladatot: vigyázni a gyerekekre. Sokaknak ez a szolgálat semmiségnek tűnhet, de bizony volt olyan este, hogy több mint 20 gyerek érezte jól magát nálunk. Ide pedig már sok türelem, kitartás és szeretet kell!

Szerettük volna, ha a lelki táplálék mellett minden este testi táplálék is jutna a hozzánk látogatóknak, ezért a gyülekezet szorgos asszonyai minden estére finom süteményeket és pogácsákat készítettek, de itt is meg kellett éreznünk Isten gondoskodó jelenlétét, ugyanis nem volt olyan este, hogy a gyülekezetben előre megegyezett beosztás mellett ne érkezett volna máshonnan sütemény vagy pogácsa. Jöttek a vendégeink, és kezükben a tálca sütemény: ők is szeretnének hozzájárulni a szeretetvendégséghez. Innen, erről a helyről is köszönjük mindenkinek, aki szívügyének tekintette a szeretetvendégséget is!

A sütemények mellett utolsó estére szendviccsel is készültünk, ami nem kis feladat volt a segítők számára, hiszen kb. 100 főre számítottunk ekkor is. Több, mint 200 szendvicset készítettünk el, ami nemcsak az asszonyoknak és lányoknak jelentett kihívást, hanem (mint ahogy a fényképeken is látszik) a férfiaknak is. A szorgos kezek ügyesen elkészítették az ínycsiklandozó ételt, ami hamar el is fogyott az evangélizáció után.

Ez az este nyúlt a leghosszabbra. Nem csoda. Voltak vendég bizonyágtevők, és az est végén többek ki szerették volna fejezni köszönetüket a helyi szervezőknek a 8 estés „csodáért”. Először Csuha Pál, helyi Polgármester Úr mondott beszédet és köszöntet, majd pedig a gyülekezet részéről Fazekas István Gondnok Úr fejezte ki hálaadását a ProChristért. Végül Erdődi József Zsujta község polgármestere sem tudta szó nélkül hagyni az itt történeteket, ezért ő is szót kért, és megköszönte a szervezést, és az egész rendezvényt.

A szeretetvendégség után mindenki mosolygó arccal távozott, amit oly jó volt látni ebben a komor világban.

Azonban az este közel sem fejeződött be a helyi segítőknek. El kellett pakolnunk, és természetesen valahogy köszönet kellett, hogy illesse a sokszor „háttérmunkásokat”: a technikust, a gyerekfelügyelőket, a szendvicskészítőket, a kínálgatókat, a vendégek fogadóit, a sofőrt, aki a gyülekezetekből gyűjtötte össze a falugondnoki busszal a résztvevőket, az énektanítókat, a nagy kályhába tüzet rakót, és mindenkit, aki valamilyen munkájával hozzájárult a 8 este „sikeréhez”.

Ezt a köszönetet pedig a lelkész házaspár nem másban, mint egy hatalmas tortában fejezte ki azok felé, akik nélkül nem sikerült volna ilyen szépen megrendezni a ProChrist-et. Volt nagy meglepetés, és nagy étvágy a gusztusosan elkészített tortához, ami nyomban elfogyott, miután felváltuk.

Mint minden este, most is (a segítők) közös imádsággal zártuk le az estét, most már estétet. Tettük pedig ezt a színpadon, ahová egy közös fotózás kedvéért is összeálltunk, és ahonnan olyan szépen hangzott a minden este elénekelt énekünk: „Áldásoddal megyünk, megyünk innen el...”.

Igen, tényleg áldással mentünk haza, igaz rettentően elfáradva, de boldogan. Mert most sem volt hiábavaló a mi szolgálatunk az Úrban.